

1981-01-01

จอห์น ซี. แคลลฮูน กัททฤษฎีแห่งชนชั้นผู้เขียนายกัขแนวคิดเรื่อง สังคมและรัฐบาล

สมัชติ จันทรวงศ์

Follow this and additional works at: <https://digital.car.chula.ac.th/cujss>

Part of the [Social and Behavioral Sciences Commons](#)

Recommended Citation

จันทรวงศ์, สมัชติ (1981) "จอห์น ซี. แคลลฮูน กัททฤษฎีแห่งชนชั้นผู้เขียนายกัขแนวคิดเรื่อง สังคมและรัฐบาล," *Journal of Social Sciences*: Vol. 18: Iss. 2, Article 5.

Available at: <https://digital.car.chula.ac.th/cujss/vol18/iss2/5>

This Article is brought to you for free and open access by the Chulalongkorn Journal Online (CUJO) at Chula Digital Collections. It has been accepted for inclusion in Journal of Social Sciences by an authorized editor of Chula Digital Collections. For more information, please contact ChulaDC@car.chula.ac.th.

จอห์น ซี. แคลฮูน กับทฤษฎีแห่งชนชั้นผู้เป็นนาย กับแนวคิดเรื่อง สังคมและรัฐบาล

สมบัติ จันทร์วงศ์*

มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์

บทนำ

13 เมษายน คือวันเกิดของโรมาส เจฟเฟอร์สัน และบรรดาผู้นำทางการเมืองของพรรคเดโมแครต ผู้มาที่หลังรัฐบุรุษผู้นี้ ต่างถือกันว่า วันนี้เป็นวันที่ควรถือเป็นโอกาสเฉลิมฉลองของพรรค แต่วันที่ 13 เมษายน ค.ศ. 1830 เป็นวันที่มีความสำคัญเป็นพิเศษ เพราะบรรดาผู้นำคนสำคัญ ๆ ของพรรคล้วนแต่มีวัตถุประสงค์พิเศษอยู่ในใจด้วยกันทั้งสิ้น ก่อนหน้านั้นไม่นานนัก วุฒิสมาชิกโรเบิร์ต วาย. เฮย์น จากรัฐคาโรไลนาใต้ ซึ่งถือได้ว่าเป็นตัวแทนของรัฐฝ่ายใต้ได้ปะทะคารมกับวุฒิสมาชิก แคนเน็ล เว็สเตอร์ จากรัฐมาสซาชูเซตส์ ซึ่งถือได้ว่าเป็นตัวแทนของรัฐทางตะวันออกเฉียงเหนือมาแล้วในวุฒิสภา ด้วยข้อขัดแย้งเรื่องการศึกษา รัฐธรรมนูญ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในส่วนของอำนาจของรัฐบาลของสหพันธ์ และอำนาจของรัฐต่าง ๆ เฮย์นอ้างว่ารัฐทั้งหลายที่เข้ามารวมเป็นสหพันธรัฐหรือสหพันธ์รัฐ (Union) นั้น ยังคงมีอำนาจอธิปไตยอยู่อย่างเต็มที่ แม้ว่ารัฐธรรมนูญของสหพันธ์จะได้มีการกำหนดอำนาจต่าง ๆ ไว้เป็นส่วนสัดแล้วก็ตามทีส่วนเว็สเตอร์ยืนยันว่า รัฐธรรมนูญของอเมริกาถูกเขียนขึ้นโดยมีวัตถุประสงค์ที่จะกำหนด

* รองศาสตราจารย์ ภาควิชารัฐศาสตร์ศึกษา มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์

B.A. Summa Cum Laude (Claremont Men's College),

Ph.D. Government (Claremont Graduate School)

ข้อจำกัดบางประการ เอกกับอำนาจอธิปไตยของรัฐทั้งหลายที่เข้ามารวมกันอยู่อย่างแน่นชัด รัฐทั้งหลายจะยังคงมีอำนาจอธิปไตยอยู่ก็เฉพาะต่อเมื่ออำนาจนั้น ๆ ไม่ได้ถูกกระทบโดยบทบัญญัติของรัฐธรรมนูญซึ่งเป็นกฎหมายสูงสุดของแผ่นดินเท่านั้น เพราะฉะนั้นการขัดแย้งอำนาจของกฎหมายของสหพันธ์ก็จะนำไปสู่สงครามและการแตกแยก เว็บไซต์เตอร์ คูเหมือนว่าจะเป็นฝ่ายชนะในการโต้คารมกันในครั้งนี้ และส่งผลให้เขามีชื่อเสียงขจรขยายไปทั่วประเทศ แต่ผู้นำของรัฐฝ่ายใต้คิดว่าตนมีผู้สนับสนุนคนสำคัญอยู่ในตัวประธานาธิบดี แอนดรูว์ แจ็กสัน และเนื่องจากตัวแจ็กสันนั้นอาจถือได้ว่าเป็นตัวแทนของรัฐทางภาคตะวันตก กลุ่มผู้สนับสนุนหลักการที่ว่าแต่ละรัฐมีสิทธิที่จะไม่ยอมรับนโยบายของรัฐบาลกลาง จึงอยากจะรู้ว่าตัวประธานาธิบดี คิดอย่างไรในเรื่องนี้ แผนการจึงได้ถูกกำหนดให้ประธานาธิบดี มีโอกาสที่จะกล่าวถ้อยคำใน วาระอันเหมาะสมเพื่อสนับสนุนหลักการของตน ในวันเฉลิมฉลองวันคล้ายวันเกิดของ เจฟเฟอร์สันผู้ก่อตั้งพรรคในวันที่ 13 เมษายน ค.ศ. 1830 แต่เมื่อถึงคราวที่ประธานาธิบดีจะต้องเชิญชวนให้คิมมอยพร อันเป็นโอกาสที่เหมาะสมที่สุดที่จะกล่าวสุนทรพจน์ที่สำคัญ แจ็กสันกลับประสานสายตากับจอห์น ซี. แคลฮูน ผู้นำทางการเมืองของกลุ่มผู้สนับสนุนสิทธิอธิปไตยของรัฐ ซึ่งเป็นรองประธานาธิบดีของเขาเอง แล้วกล่าวว่า “แค่สหพันธ์ของเรา ซึ่งจะต้องธำรงรักษาไว้” แคลฮูนผู้ซึ่งต่อมาจะกลายเป็นรัฐบุรุษคนสำคัญที่สุดคนหนึ่งของฝ่ายใต้ กล่าวตอบอย่างทันควันว่า “สหพันธ์-ถัดจากเสรีภาพของเราอันเป็นสิ่งที่มีค่ามากที่สุด”

ในปี ค.ศ. 1831 ข้อขัดแย้งระหว่างแจ็กสัน และแคลฮูน คืบย่นเรื่องอำนาจของรัฐบาลกลาง แสดงตัวออกมาอย่างเปิดเผยในปี ค.ศ. 1832 แคลฮูนลาออกจากตำแหน่งรองประธานาธิบดี หลังจากที่ได้รับเลือกตั้งเป็นวุฒิสมาชิกของรัฐกาโรไลนาใต้ และตั้งแต่ปี ค.ศ. 1836 เป็นต้นไป เขาก็เริ่มมีบทบาทเป็นผู้นำทางความคิดคนสำคัญของกลุ่มสนับสนุนการมีทาสและอธิปไตยของรัฐต่าง ๆ ไปจนตลอดชีวิต อาจกล่าวได้ว่า แนวคิดเรื่องรัฐธรรมนูญ และระบอบการปกครองของสหรัฐอเมริกาของแคลฮูน ยังคงมีอิทธิพลอยู่ตราบจนเท่าทุกวันนี้ แต่ที่มีความสำคัญไม่แพ้กันก็คือ แนวคิดสนับสนุนระบบทาสในรัฐทางใต้ที่เขาพยายามประสานให้เข้ากันได้กับความคิดเรื่อง การปกครองโดยเสียงข้างมาก ตามระบอบประชาธิปไตยอย่างที่เขาเข้าใจสงครามกลางเมืองของสหรัฐอเมริกาซึ่งเกิดขึ้นประมาณสิบปี หลังจากการตายของแคลฮูนนั้น จริง ๆ แล้วไม่ได้เป็นเพียงแต่สงครามในสนามรบเท่านั้น เพราะก่อนหน้านั้น สงครามทางความคิดซึ่งมี

แคลฮูนเป็นหัวหน้าได้เริ่มขึ้นนานแล้ว งานเขียนที่สำคัญของแคลฮูนคือ *A Disquisition on Government* (ประมาณ ค.ศ. 1843-1849) และ *Discourse on the Constitution and Government of the United States* (ประมาณ ค.ศ. 1843-1849) เป็นผลงานที่ทำให้แคลฮูนมีฐานะเป็นนักคิดทางการเมืองที่ควรค่าแก่การศึกษาของคนหนึ่ง ในที่นี้จะได้พิจารณาแนวคิดของแคลฮูนเรื่องสังคม และรัฐบาล ซึ่งเป็นการปูทางไปสู่การแก้ต่างให้กับระบบทาส พร้อม ๆ กับที่เรียกร้องให้มีประชาธิปไตยหรือการปกครองโดยเสียงข้างมากในหมู่ ผู้เป็นนายเป็นสำคัญ

แนวความคิด

ดูเหมือนว่านักคิดทางการเมืองสมัยใหม่ เพื่อที่จะอธิบายธรรมชาติของรัฐบาล ต่างก็เห็นความจำเป็นที่จะต้องย้อนกลับไปพูดเรื่องธรรมชาติของมนุษย์เสียก่อนแทบทุกราย แคลฮูนเองก็กระทำอย่างเดียวกัน เขาเริ่มต้น *Disquisition* อันเป็นงานเขียนชิ้นเอกของเขาออกเหนือจาก *Discourse on the Constitution and Government of the United States* ด้วยการกล่าวว่า

เพื่อที่จะได้ความคิดที่ชัดเจนและยุติธรรมเกี่ยวกับธรรมชาติและเป้าหมายของรัฐบาล จึงจำเป็นที่จะต้องเข้าใจอย่างถ่องแท้ว่าอะไรคือลักษณะเบื้องต้น หรือกฎแห่งธรรมชาติของเรา ซึ่งรัฐบาลได้ถือกำเนิดมา¹

ธรรมชาติประการแรกของมนุษย์ ตามความคิดของแคลฮูนนั้น อยู่ที่ว่ามนุษย์เป็นสัตว์สังคม แคลฮูนกล่าวว่าธรรมชาติของมนุษย์ขั้นนี้เป็นความจริงที่มีอาจโต้แย้งได้

แนวโน้มและความต้องการในตัวมนุษย์ ทั้งที่เป็นเรื่องทางกาย และทางศีลธรรม บังคับมนุษย์ให้ต้องสมาคมกับมนุษย์ด้วยกันอย่างไม่อาจหลีกเลี่ยงได้ และด้วยเหตุนี้เองจึงไม่เคยพบว่ามีมนุษย์...ในสภาพอื่นใดนอกจากในสังคม²

ธรรมชาติประการที่สองของมนุษย์ก็คือ การคิดถึงแต่ตนเอง (self-centeredness) แคลฮูนกล่าวว่า

¹John C. Calhoun *A Disquisition on Government (and Selections from the Discourse)* C. Gordon Post (ed.) (The Bobbs-Merill Company, Inc. Indianapolis 1953) p. 3.

² Calhoun, *op.cit.*, p. 4.

ในขณะที่มนุษย์ถูกสร้างขึ้นมาสำหรับสภาพของสังคม และด้วยเหตุนี้จึงถูกสร้างให้มีความรู้สึกต่อสิ่งที่กระทบผู้อื่น ไม่แพ้สิ่งที่กระทบต่อตนเอง... แต่ในขณะเดียวกันมนุษย์ก็ถูกสร้างขึ้นมาในลักษณะที่ความรู้สึกผูกพันโดยตรงหรือความรู้สึกผูกพันต่อบัจเจกชนนั้นรุนแรงกว่า... ความรู้สึกต่อสังคม³

แคลฮุนจงใจที่จะเลี่ยงไม่ใช้คำว่า “เห็นแก่ตัว” (selfish) เพราะเขาเชื่อว่าความรู้สึกคิดถึงแต่ตนเอง (self-centeredness) นั้น เป็นเพียงความรู้สึกโดยธรรมชาติ จึงไม่ควรมีความหมายไปในทางลบ

จากข้อสมมติฐานข้างต้นนี้ แคลฮุนบรรลุถึงความจริงที่มีอาจโต้แย้งได้อีกประการหนึ่ง ซึ่งเป็นสิ่งที่ได้มาจากประสพการณ์อันเป็นสากล นั่นก็คือ ความจริงที่ว่า สังคมไม่อาจอยู่ได้โดยปราศจากรัฐบาล “ไม่เคยมียุคสมัยใด หรือประเทศใดที่มีการจัดตั้งสังคมหรือชุมชน ไม่ว่าจะ เป็นของที่เจริญแล้วหรือที่ยังป่าเถื่อนอยู่ โดยปราศจากรัฐบาลรูปใดรูปหนึ่ง”⁴ แคลฮุนเห็นว่าการคิดถึงแต่ตนเองของมนุษย์ย้อมนำไปสู่การขัดแย้งในหมู่มนุษย์ด้วยกันเอง และด้วยเหตุนี้จึงได้เกิดความจำเป็นที่จะต้องมียอำนาจที่คอยบังคับควบคุม นั่นคือ รัฐบาล ในท้ายที่สุด แคลฮุนจึงสรุปว่า “... มนุษย์ถูกสร้างขึ้นมาในลักษณะที่รัฐบาลมีความจำเป็นสำหรับการคงอยู่ของสังคม และสังคมมีความจำเป็นต่อการคงอยู่ และความสมบูรณ์ของความสามารรถของมนุษย์”⁵ กล่าวอีกนัยหนึ่งก็ว่า ทั้งสังคมและรัฐบาล ต่างก็ไม่ใช่สิ่งที่มนุษย์มีโอกาสเลือกด้วยกันทั้งคู่

ระหว่างสองอย่างนี้ คือระหว่างสังคมและรัฐบาล แคลฮุนให้ความสำคัญกับสังคมมากกว่า “(สังคม) เป็นที่หนึ่งในเรื่องของลำดับแบบแผน และในเรื่องของศักดิ์ศรีของเป้าหมาย”⁶ ตามความเข้าใจของแคลฮุนนั้น วัตถุประสงค์ของสังคมอยู่ที่ “การพิทักษ์รักษาและทำให้เฉาพันธุ์ของมนุษย์สมบูรณ์” ในขณะที่วัตถุประสงค์ของรัฐบาลก็คือ “การพิทักษ์รักษาและทำให้สังคมสมบูรณ์” นั่นคือ ในขณะที่สังคมพิทักษ์รักษาและทำให้มนุษย์สมบูรณ์ รัฐบาลก็ “พิทักษ์รักษา” และทำให้ภาระกิจและกระบวนการของสังคมนั้น “สมบูรณ์” จะเห็นได้ชัดว่า แคลฮุนจงใจกำหนดให้มีข้อแตกต่างกันระหว่าง “เป้าหมาย” ของสังคมและ “เป้าหมาย” ของรัฐบาล แต่ทำไมแคลฮุน

³ *Ibid.*

⁴ *Ibid.*, pp. 3-4

⁵ *Ibid.*, p. 5.

⁶ Calhoun *op. cit.*, p. 6.

จึงต้องกำหนดให้มีข้อแตกต่างดังกล่าว? ทำไมวัตถุประสงค์ประการแรกของรัฐบาลจึงไม่ใช่การพิทักษ์รักษาประชาชนให้รอดพ้นจากภัยอันตรายที่มีร่วมกัน ทั้ง ๆ ที่สภาพแห่งการขัดแย้งและความวุ่นวายที่เคลื่อนหวนบีบคั้นให้เห็นถึงความจำเป็นของการที่ต้องมีรัฐบาลนั้น ก็แสดงให้เห็นประจักษ์ชัดแล้วว่า เมื่อปราศจากรัฐบาลเสียแล้ว ชีวิตของปัจเจกชนทุกคนย่อมตกอยู่ใต้อันตราย อันที่จริงแล้ว การพรรณนาถึงสภาพที่ปราศจากรัฐบาลของแคลซูนนั้น ดูไม่ต่างอะไรจากสภาพธรรมชาติตามความหมายของฮอบส์เลยแม้แต่น้อย

...ลักษณะเบื้องต้นของธรรมชาติของเราซึ่งทำให้เรามีความรู้สึกที่รุนแรงต่อสิ่งที่กระทบต่อตัวเราโดยตรงมากกว่าสิ่งซึ่งกระทบโดยทางอ้อม โดยผ่านทางผู้อื่น จำต้องนำไปสู่การขัดแย้งระหว่างปัจเจกชนด้วยกัน... และด้วยเหตุนี้จึงเป็นแนวโน้มไปสู่สภาพการขัดแย้งอันเป็นสากลระหว่างปัจเจกชนและปัจเจกชน พรั่งพร้อมด้วยอันตรายที่เกี่ยวข้องกัน ความริษยา ความโกรธเคือง และการแก้แค้นคิดตามด้วยความอวดดี การคดโกง และความทรนโทร้าย...⁷

ข้อน่าสนใจอยู่ที่ว่า แคลซูนมิได้ละทิ้งความคิดเรื่องการพิทักษ์รักษาชีวิตเสียทีเดียว เพราะเขากล่าวด้วยว่า การคิดถึงแต่ตนเองของมนุษย์นั้น “(ดูเหมือน) ว่าจะมีความสัมพันธ์อย่างสำคัญอยู่กับกฎแห่งการพิทักษ์รักษาชีวิตของตนเองอันยิ่งใหญ่ ซึ่งมีอยู่ในสรรพสิ่งทั้งปวงที่มีความรู้สึก... (แต่) ไม่มีที่ใดที่จะรุนแรงยิ่งไปกว่าในตัวมนุษย์”⁸ และต่อมาแคลซูนจะกล่าวด้วยซ้ำว่าการพิทักษ์รักษาตนเองเป็นกฎสูงสุดในหมู่มนุษย์⁹ กระนั้นก็ดี แคลซูนก็ได้กล่าว (อย่างน้อยที่สุดเขาก็ไม่ได้กล่าวอย่างตรงไปตรงมา) ว่า วัตถุประสงค์เบื้องต้นของรัฐบาลอยู่ที่การพิทักษ์รักษาชีวิตของปัจเจกชนให้รอดพ้นจากภัยอันตรายที่จะมาจากภายนอกหรือภายในสังคมนั่นเอง เราอาจเข้าใจเหตุผลของแคลซูนในการไม่ยอมกระทำการดังกล่าวได้ โดยการคิดต่อไปว่า อะไรจะเกิดขึ้นถ้าหากแคลซูนจะกล่าวว่า วัตถุประสงค์เบื้องต้นของรัฐบาลอยู่ที่การพิทักษ์รักษาชีวิตของปัจเจกชน เพราะเราคงจะยังจำได้ว่า สำหรับแคลซูนแล้วความชั่วร้ายของอธิปไตยนี้เองที่ก่อให้เกิดความจำเป็นอันเลื่องไม่ไต่ที่จะต้องมีรัฐบาล เพราะฉะนั้น เราก็คงจะพอสันนิษฐานได้ว่า ในสังคมที่ปราศจาก

⁷ *Ibid.*, p. 5.

⁸ Calhoun, *op.cit.*, p. 5.

⁹ *Ibid.*, p. 9.

รัฐบาลนั้น ชีวิตของปัจเจกชนทุกคนย่อมอยู่ในอันตรายตลอดเวลา แต่ทำไมทุกคนจึงจะต้องอยู่ภายใต้ภัยอันตรายอยู่ตลอดเวลาเล่า? คำตอบง่าย ๆ ก็คงจะเป็นว่า เพราะว่าทุก ๆ คนมีความสามารถอันเท่าเทียมกันในอันที่จะทำร้ายผู้อื่นและย่อมไม่เป็นที่สงสัยเลยว่า ด้วยเหตุนี้เอง สิทธิในการพิทักษ์รักษาชีวิตของตนจึงต้องเป็นของปัจเจกชนทุกคน และทุก ๆ คนย่อมมีความเสมอภาคกันอย่างน้อยที่สุดก็ในส่วนที่เกี่ยวของด้วยสิทธิขั้นนี้ เพราะฉะนั้นถ้าเป็นที่ยอมรับกันว่า วัตถุประสงค์เบื้องต้นของรัฐบาลคือ การป้องกันไม่ให้มนุษย์ประทุษร้ายต่อกันและกัน ก็ย่อมหมายความว่า สมัชชิกทุกคนของสังคมควรมีเสียงเท่าเทียมกันในการจัดตั้งรัฐบาล นั่นก็คือ สิทธิในการพิทักษ์รักษาตนเองก็ควรจะเป็นรากฐานของสิทธิทางการเมืองอื่น ๆ ด้วย

เป็นที่เห็นได้โดยง่ายว่า แคลสซูนพยายามเลี้ยงที่จะต้องสรุปลงไปอย่างนั้น เพราะสังคมอย่างที่เขามองอยู่ในใจนั้น ไม่ใช่สังคมที่สมัชชิกทั้งปวงจะถูกมองว่ามีความเสมอภาคกัน ปัญหาอยู่ที่ว่าเขาจะหลีกเลี่ยงไม่ยอมให้สิทธิในการปกป้องรักษาชีวิตของตนเองกลายเป็นรากฐานสำหรับสิทธิอื่น ๆ ของมนุษย์ได้อย่างไร ปัญหาที่ยุ่งยากยิ่งเป็นทวีคูณ หากเราไม่ลืมว่า แคลสซูนเองได้กล่าวไว้ก่อนนั้นว่า ความรู้เรื่องธรรมชาติของมนุษย์เป็นสิ่งสำคัญอย่างยิ่งในการเข้าใจ “ธรรมชาติและวัตถุประสงค์ของรัฐบาล” และการพิทักษ์รักษาตนเองนั้นคือ กฎอันสูงสุดในหมู่มนุษย์

ดูเหมือนว่าทางออกของแคลสซูนจะเป็นไปในทำนองดังต่อไปนี้คือ ในประการแรกทีเดียว โดยการกล่าวว่า มนุษย์เป็นสัตว์สังคมโดยธรรมชาติ และไม่เคยมีใครอยู่นอกสังคม ไม่ว่าจะเป็นอย่างใด จุติเวลาใด ทำให้แคลสซูนไม่ต้องไปกังวลกับความคิดที่ว่า จะมีสภาวะใดของมนุษย์ที่อยู่ก่อนหรือก่อนการเกิดของสังคม กล่าวอีกนัยหนึ่งที่ว่า สังคมเป็นสิ่งที่มนุษย์ไม่มีทางเลือก ในประการที่สองโดยการกล่าวว่าวัตถุประสงค์เบื้องต้นของสังคมอยู่ที่ การพิทักษ์รักษาและทำให้มนุษย์ชาติสมบูรณ์ ทำให้แคลสซูนสามารถจัดความคิดที่ว่า อาจจะมีข้อตกลงหรือสัญญาประชาคมใด ๆ กันระหว่างปัจเจกชนและสังคมโดยส่วนรวมได้ หรือถ้าจะกล่าวให้ชัดยิ่งขึ้นลงไปอีกก็คือ แคลสซูนดูเหมือนจะกล่าวว่าเนื่องจากมนุษย์เกิดมาในสังคม และสังคม (โดยที่ไม่ต้องมีใครมาบังคับ) ได้ทะนุบำรุงมนุษย์ด้วยการพิทักษ์รักษา ดังนั้น จึงไม่อาจมีมนุษย์ผู้ใดมีสิทธิอันควรมาเรียกร้องขออะไรจากสังคมอีก เพราะฉะนั้นด้วยวิธีการนี้ ถึงแม้ว่ากฎเรื่องการพิทักษ์รักษาตนจะไม่ได้ถูกละเลย แต่มันก็ไม่ได้กลายเป็นรากฐานสำหรับสิทธิอื่น ๆ ทั้งปวง ในประการที่สาม โดยการกล่าวว่า วัตถุประสงค์ของรัฐบาลอยู่ที่การพิทักษ์รักษาและทำให้สังคมสมบูรณ์ แคลสซูนก็สามารถเสนอ

รากฐานอื่นสำหรับสิทธิทางการเมืองซึ่งเมื่อนำไปปรับใช้แล้วก็จะขจัดสมาชิกของสังคมจำนวน ไม่น้อยออกไปจากการมีส่วนร่วมในการปกครองได้ เพราะสำหรับแคลฮุนคังที่จะได้ปรากฏต่อไปนั้น ไม่ใช่ที่ว่าทุกคนมีคุณสมบัติพอที่จะ “พิทักษ์รักษาและทำให้สังคมสมบูรณ์” ได้

สิ่งซึ่งอยู่ตรงกันข้ามกับความคิดของแคลฮุนคังที่ได้กล่าวมาแล้วนี้ก็คือ ปรัชญาเรื่องสิทธิโดยธรรมชาติ ซึ่งถือว่ามนุษย์เรานั้นอาจคิดได้ว่าเคยมีสภาพดั้งเดิมอยู่ในสภาพธรรมชาติมาก่อน และตามทฤษฎีแล้วในสภาพธรรมชาตินี้ มนุษย์แต่ละคนไม่ได้อยู่รวมเป็นสังคม หากแต่มีอิสระและเสรีไม่ขึ้นต่อกัน มนุษย์แต่ละคนมีสิทธิโดยธรรมชาติมากมาย แต่อาจกล่าวได้ว่าล้วนแล้วแต่เป็นสิทธิที่สืบเนื่องมาจากสิทธิดั้งเดิมเพียงอย่างเดียว นั่นคือ สิทธิในการพิทักษ์รักษาชีวิตของตนเอง ต่อมาโดยเหตุผลต่าง ๆ มนุษย์จำต้องละจากสภาพธรรมชาติและเข้ามารวมกันโดยมีข้อตกลงจัดตั้งเป็นสังคมการเมือง และเพื่อที่จะจัดตั้งสังคมการเมืองขึ้น มนุษย์ได้ยินยอมที่จะยกเลิกสิทธิโดยธรรมชาติของตนบางประการที่เคยมีอยู่เดิมให้แก่สังคม โดยวิธีการของ “สัญญาประชาคม” และสังคมมอบอำนาจต่อให้แก่รัฐบาลอีกทีหนึ่ง แต่มนุษย์แต่ละคนก็ยังสงวนไว้ซึ่งสิทธิบางประการอันไม่อาจยกย้ายได้อยู่¹⁰ ในปี ค.ศ. 1776 ปรัชญาเรื่องสิทธิโดยธรรมชาตินี้ปรากฏในคำประกาศเอกราชของสหรัฐอเมริกา และความคิดของแคลฮุนคังก็อาจพิจารณาได้ว่าเป็นความพยายามที่จะปฏิเสธหลักการในคำประกาศเอกราชนี้ กล่าวโดยย่อแล้ว คำประกาศเอกราชฯ สอนว่า ตามอำนาจแห่งกฎธรรมชาติและธรรมชาติที่พระผู้เป็นเจ้าทรงกำหนดไว้ในวันนั้น มนุษย์ทุกคนได้รับการสร้างสรรค์ขึ้นมาอย่างเท่าเทียมกัน และพระผู้สร้างได้มอบสิทธิบางประการที่จะยกย้ายมิได้ไว้ และในบรรดาสิทธิเหล่านั้นได้แก่ สิทธิในชีวิต เสรีภาพ และการแสวงหาความสุข และเพื่อที่จะปกป้องคุ้มครองสิทธิเหล่านั้นจึงได้มีการ สถาปนารัฐบาลขึ้นในหมู่มนุษย์ โดยให้ได้รับอำนาจอันชอบธรรมมาจากความยินยอมของผู้ที่อยู่ใต้ปกครองนั้น เมื่อใดก็ตามที่รัฐบาลที่มีอยู่กลายเป็นผู้ทำลายวัตถุประสงค์เหล่านั้นเสียแล้ว เมื่อนั้นก็ย่อมเป็นสิทธิของประชาชนที่จะเปลี่ยนแปลงหรือยกเลิกรัฐบาลแบบนั้นเสีย แล้วสถาปนารัฐบาลขึ้นใหม่

แต่แคลฮุนถือว่ามนุษย์เป็นสัตว์สังคมโดยธรรมชาติอยู่แล้ว เพราะฉะนั้นสภาพธรรมชาติ ซึ่งเป็นจุดเริ่มต้นสำหรับปรัชญาสิทธิโดยธรรมชาติ จึงไม่สามารถเข้ากับความคิดทางการเมืองของ

¹⁰ สำหรับปรัชญาเรื่องสิทธิโดยธรรมชาติ โปรดดูที่ว่าด้วย ฮอบส์ ล็อก และรูสโซ ในสมบัติ จันทรวงศ์ (บรรณาธิการ) ปรัชญาการเมืองสมัยใหม่ (โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ กรุงเทพฯ พ.ศ. 2520)

เขาได้เลย อันที่จริงแล้ว เขาแย้งด้วยว่า ความคิดเรื่องสภาพธรรมชาตินั้นขัดแย้งกับธรรมชาติแท้ๆ ของมนุษย์อย่างเห็นได้ชัด เพราะเรื่องนี้เป็นเรื่องของการตั้งข้อสมมติฐานเอา การใช้เหตุผลพิจารณาตามข้อสมมติฐานที่ไม่เคยได้รับการพิสูจน์ว่าเป็นจริงจึงเป็นการบรรลุถึงบทสรุปที่ปราศจากคุณค่าในเชิงปฏิบัติโดยสิ้นเชิง นอกจากนี้แล้วยังเป็นที่ประจักษ์อย่างแน่นอนด้วยว่า แคลฮูนไม่เคยเชื่อว่าการอ้างเรื่องเสรีภาพ และความเสมอภาคโดยธรรมชาตินั้น เป็นสิ่งที่จำเป็นสำหรับการพิสูจน์ถึงความถูกต้องของการปฏิบัติของชาวอเมริกันแต่อย่างใด เขายืนยันว่าการอ้างถึงความจำเป็นที่จะต้องป้องกันสิทธิของชาวอาณานิคมในกฎบัตร และสิทธิดั้งเดิมของชาวอังกฤษนั้นพอเพียงอยู่แล้ว¹¹ สำหรับแคลฮูนแล้ว ไม่เคยมีสิ่งที่เรียกว่าสภาพธรรมชาติ และมนุษย์ซึ่งเป็นสัตว์สังคมก็ไม่เคยมีประสบการณ์แห่งชีวิตอย่างอื่นนอกเหนือจากชีวิตในสังคม ในจดหมายที่เขาเขียนไปถึงบุตรสาวของเขาฉบับหนึ่ง แคลฮูนแสดงความตกตะลึงท้อแท้ที่เขามีต่อความคิดเรื่องสภาพธรรมชาติไว้ดังต่อไปนี้

.. มาตรฐานเรื่องเสรีภาพ (ของฝรั่งเศส) เป็นสิ่งที่ไม่จริงโดยตลอด มาตรฐานเรื่องเสรีภาพ (ของฝรั่งเศส) เป็นแบบในอุดมคติ เป็นประเภทของเสรีภาพที่มนุษย์ถูกสมมติว่าเคยมีในสภาพที่เรียกกันอย่างผิดๆ ว่า สภาพธรรมชาติ สภาพที่สมมติกันว่าเคยมีมาก่อนสภาพสังคมและการเมือง และเป็นสภาพซึ่งมนุษย์คงต้องอยู่แยกจากกันในฐานะปัจเจกชนที่ไม่ขึ้นต่อกันอย่างปราศจากสังคม ปราศจากรัฐบาล ในสภาพเช่นนั้น ถ้าหากว่ายังเป็นไปได้ที่เขาจะดำรงชีวิตอยู่ในนั้น เขาก็คงจะมีส่วนประกอบสองประการของหลักการทางการเมืองของฝรั่งเศส นั่นคือ เสรีภาพและความเสมอภาค แต่ไม่มีภราดรภาพ นั่นจะมีได้ก็เฉพาะแต่ในสภาพสังคมและการเมืองเท่านั้น และความพยายามที่จะประสานองค์ประกอบอีกสองประการอย่างที่ควรจะมีอยู่ในสภาพธรรมชาติที่สมมติขึ้น ให้เข้าเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันในคัมภีร์มนุษย์อย่างที่เขาจะต้องเป็นในสภาพธรรมชาติ ก็จะต้องประสบกับความล้มเหลวเสมอไป ความเป็นเอกภาพนั้นเป็นสิ่งที่เป็นไปได้ และความพยายามที่จะประสานมันเข้าด้วยกันเป็นเรื่องที่เหลวไหล....¹²

¹¹ August O. Spain *The Political Theory of John C. Calhoun* (Bookman Associate, New York, 1951) p. 86

¹² Spain, *op.cit.*, p. 87. และ J.F. Jameson ed. *American Historical Association Annual Report*, Vol. II. (Washington, 1900) p. 758.

นอกจากนี้แล้ว แคลฮูนยังปฏิเสธทฤษฎีเรื่องสิทธิโดยธรรมชาติอย่างแข็งขันอีกด้วย เขาถือว่ามนุษย์ไม่เคยได้รับประทานสิทธิแต่อย่างใดทั้งสิ้น แคลฮูนยืนยันว่าสิทธิของปัจเจกชน (อย่างที่จะได้เห็นต่อไป) มีเฉพาะส่วนที่รัฐบาลให้การรับรองเท่านั้น และความเห็นที่ว่ามนุษย์ทั้งปวงเกิดมาอย่างอิสระและมีความเสมอภาคกันก็เป็นเรื่องที่ไม่จริงอย่างสิ้นเชิง แคลฮูนอ้างว่า ตามพระคัมภีร์ในคริสตศาสนา นั้น มีบุคคลเพียงสองคนคืออาดัมและอีฟเท่านั้นที่ถูก “สร้างขึ้นมา” คนอื่น ๆ ที่เหลือทั้งหมดล้วนแล้วแต่เกิดมาสู่โลกนี้ทั้งสิ้น ยิ่งไปกว่านั้นมนุษย์เราก็ไม่ได้เกิดมาเฉพาะแต่ทารกเท่านั้นที่เกิดมา และทารกก็ไม่ได้เกิดมาอย่างอิสระด้วย

ในขณะที่ยังเป็นทารกอยู่นั้น มนุษย์ไม่มีความสามารถที่จะมีอิสระ เพราะเขาขาดความสามารถที่จะคิดและกระทำ ซึ่งเมื่อปราศจากสองสิ่งนี้แล้วก็ไม่มีอาจมีอิสระภาพได้ นอกจากนี้พวกเขายังจำเป็นต้องเกิดมาอยู่ใต้อาณัติด้วย และจะต้องคงอยู่อย่างนั้น...จนกระทั่งพัฒนาการของสติปัญญาและความสามารถของทางกายภาพของพวกเขา ทำให้พวกเขาสามารถดูแลตนเองได้ พวกเขาเติบโตไปสู่อิสระภาพทั้งปวงเท่าที่สภาพที่เขาเกิดมานั้นจะอนุญาตให้ได้ ด้วยการเจริญเติบโตเป็นผู้ใหญ่ ส่วนที่ว่าพวกเขาเกิดมา “เท่าเทียมกัน” ก็ไม่จริงพอ ๆ กัน พวกเขาไม่ได้เป็นอย่างนั้นเลย ไม่ว่าจะพิจารณาในแง่ใด และเพราะฉะนั้น...จึงไม่มีความจริงสักคำเดียวในข้อเสนองทั้งหมดอย่างที่ใ้มีการแสดงออกและเข้าใจกันโดยทั่วไป¹³

หลังจากที่ได้ทำให้ความคิดเรื่องความเสมอภาคของมวลมนุษย์เป็นเรื่องน่าหัวเราะไปแล้ว แคลฮูนก็สรุปว่าเสรีภาพไม่ใช่สิทธิโดยธรรมชาติ แต่เป็นคล้าย ๆ กับรางวัลหรือสิ่งตอบแทนทางสังคมและสิทธิของปัจเจกชน ก็เป็นเพียงแต่สิทธิที่รัฐบาลให้การรับรอง อย่งไรก็ดีเสรีภาพและสิทธิอื่น ๆ อาจอธิบายโดยพาดพิงถึงวัตถุประสงค์ของรัฐบาลก็ได้ เราได้กล่าวมาแล้วว่าวัตถุประสงค์เบื้องต้นของรัฐบาลตามความเห็นของแคลฮูนนั้น อยู่ที่การพิทักษ์รักษาและทำให้สังคมสมบูรณ์ แต่แคลฮูนหมายความว่าอะไรเมื่อเขาพูดถึง “การพิทักษ์รักษาและทำให้สมบูรณ์?” ตอนหนึ่งเขากล่าวว่า “แต่เพื่อที่จะพิทักษ์รักษาสังคมนั้น เป็นการจำเป็นที่จะต้องคุ้มกันสังคมจากความอยุติธรรม ความรุนแรงและอนาธิปไตยภายในสังคม และจากการรุกรานจากภายนอก”¹⁴

¹³ Richard K. Cralle. (ed.) *The Works of John C. Calhoun* (D. Appleton and Company : New York) 1853 Vol. IV. pp. 507-508.

¹⁴ Calhoun, *Disquisition*, p. 40.

ดังนั้นหน้าที่ “ป้องกันรักษา” ของรัฐบาลจึงมีอยู่สองประการ ในลำดับแรกรัฐบาลจะต้องป้องกันสังคมจากการรุกรานภายนอกและในลำดับที่สอง เป็นการป้องกันสังคมจากอนาธิปไตยภายในตัวสังคมนั่นเอง การคุ้มครองสังคมจาก “การโจมตีจากภายนอก” นั้นดูเหมือนจะหมายความว่า **ทุก ๆ คน** จะได้รับการคุ้มครองกระนั้นก็ดี เราก็ไม่อาจด่วนสรุปว่าแคลสซูนยอมรับหลักการเรื่องกฎแห่งการพิทักษ์รักษาสวัสดิภาพเป็นฐานของสิทธิอื่น ๆ ที่ประกันโดยรัฐบาล จริง ๆ แล้วเราไม่อาจแน่ใจได้ด้วยซ้ำไปว่า ความคิดเรื่องสังคมของแคลสซูนนั้นจะรวมเอา **ทุก ๆ คน** ที่อาศัยอยู่ในสังคมหรือชุมชนนั้น เพราะคงที่จะได้เห็นต่อไปว่า แคลสซูนเชื่อว่าสังคมที่ดีได้แก่สังคมที่ส่วนหนึ่งของสังคมนั้นจะต้องถูกใช้ประโยชน์โดยอีกส่วนหนึ่ง

คราวนี้เพื่อที่จะทำให้สังคมสมบูรณ์ แคลสซูนกล่าวว่า “เป็นการจำเป็นที่จะต้องพัฒนาความสามารถ สติปัญญา และศีลธรรมที่มนุษย์ได้รับประทานมา”¹⁵ ดังนั้นก็จะเห็นได้ว่ารัฐบาลต้องเป็นหลักประกันความมั่นคงของสังคม เพื่อว่าสมาชิกของสังคมจะได้ทำตนให้สมบูรณ์ และโดยกระบวนการดังกล่าวก็จะทำให้สังคมสมบูรณ์ไปด้วย “แต่แหล่งจูงใจสำคัญไปสู่การพัฒนาตนเองและผ่านกระบวนการนี้ไปสู่ความเจริญรุ่งเรือง การปรับปรุงให้ดีขึ้นและอารยธรรมพร้อมด้วยความประเสริฐทั้งปวง ก็คือความต้องการของปัจเจกชนที่จะทำให้สภาพของตนดีขึ้นกว่าเดิม”¹⁶ ดังนั้นรัฐบาลจึงต้องสนองต่อปัจเจกชนด้วยเสรีภาพ เพราะ “เสรีภาพปล่อยให้แต่ละคนมีอิสระที่จะแสวงหาเหตุผลที่เขาพิจารณาว่าดีที่สุดในอันที่จะส่งเสริมผลประโยชน์และความผาสุกของเขา”¹⁷ อย่างไรก็ตามก่อนที่จะบรรลุถึงเป้าหมายนี้ ขนาดของความมั่นคงที่รัฐบาลจัดทำให้และปริมาณความมกน้อยของเสรีภาพที่รัฐบาลกำหนดให้ก็จะต้องได้สัดส่วนที่พอดีกันเสียก่อน เพราะการขยายขอบเขตของเสรีภาพออกไปจนเกินขอบเขตที่เหมาะสมที่กำหนดไว้ ย่อมเป็นการทำให้รัฐบาลและความสามารถในการคุ้มครองสังคมนั้นเองอ่อนกำลังลง และเมื่อปราศจากความมั่นคงเสียแล้วก็จะปราศจากเสรีภาพด้วย ในมุขกลับกันถ้าหากว่ารัฐบาลมีอำนาจเกินไป ปัจเจกชนก็จะมีเสรีภาพน้อยและความเจริญก้าวหน้าก็น้อยด้วย

¹⁵ Calhoun, *op.cit.*, p. 40.

¹⁶ *Ibid.*

¹⁷ *Ibid.*

แคลฮูนกล่าวว่า อัคราส่วนที่ถูกต้องระหว่างขนาดของความมั่นคงและปริมาณความ
 มากน้อยของเสรีภาพนั้นขึ้นอยู่กับเหตุผลแตกต่างกันจำนวนมากมาย บางก็เป็นเรื่องทางกายภาพ
 และบางก็เป็นเรื่องของศีลธรรม อย่างไรก็ตามเหตุผลทางศีลธรรมอย่างเช่น สติปัญญา ความ
 จงรักภักดีต่อประเทศชาติ คุณธรรม ประสพการณ์ และทักษะในศิลปะของการปกครองตนเองนั้น
 จัดได้ว่าเป็นสิ่งมีอิทธิพลมากที่สุด แคลฮูนเชื่อว่าบาง “(สังคม) อาจจะมีอยู่ในความเฉลาและ
 ความชั่วเสียจนกระทั่งว่า ไม่สามารถก่อตั้งแนวคิดเรื่องเสรีภาพหรือการดำรงชีวิตอยู่... ในรูปอื่นใด
 นอกจากภายใต้รัฐบาลที่มีอำนาจเด็ดขาดและปกครองอย่างกดขี่ก็ได้”¹⁸ ด้วยเหตุนี้เสรีภาพจึงไม่อาจ
 ถูกหยิบยื่นให้กับคนทั้งปวงเพราะ “เสรีภาพ...เมื่อถูกยึดเยียดให้กับผู้ที่ไม่เหมาะสมนั้น แทนที่
 จะเป็นสิ่งที่ดีก็จะกลายเป็นอันตราย เพราะจะก่อให้เกิดปฏิกิริยาที่นำไปสู่อนาธิปไตย ซึ่งเป็น
 อันตรายที่ยิ่งใหญ่ที่สุด”¹⁹ กล่าวอีกนัยหนึ่งก็ว่า เพื่อที่จะทำให้สังคมสมบูรณ์ มนุษย์ต้องมีเสรีภาพ
 แต่เสรีภาพนั้นจะมีได้ก็ต้องมีคุณสมบัติบางประการเสียก่อน ดังนั้นเสรีภาพจึงควรจะถูกรวมให้
 เฉพาะแต่ผู้ซึ่งรู้จักรับผิดชอบ และได้แสดงออกซึ่งความสามารถของคนที่จะใช้เสรีภาพเพื่อเสริม
 สร้างความสมบูรณ์ของมนุษยชาติแล้วเท่านั้น การพิจารณากระทำอย่างอื่นใดแตกต่างไปจากนี้ย่อม
 เป็นการทำลายสังคม และเหนือสิ่งอื่นใดทั้งหมด สิ่งที่ต้องนำมาพิจารณาประกอบด้วยก็คือความ
 จริงที่ว่า การคุ้มครองป้องกันตัวสังคมนั้นต้องมาก่อนความสมบูรณ์ของสังคม หน้าที่ของรัฐบาล
 อยู่ที่การสอดส่องให้กิจนั้นลุล่วงไปอย่างถูกต้องเหมาะสม แนวความคิดของแคลฮูนในเรื่องความ
 สมบูรณ์ของสังคมจึงจะดูเข้ากันได้เป็นอย่างดีกับสิ่งที่เขาเคยกล่าวไว้ในตอนต้น ๆ ว่า การปกครอง
 นั้นเป็นเรื่องที่พระเจ้ากำหนด แต่รูปแบบการปกครองเป็นสิ่งที่มนุษย์ประดิษฐ์คิดค้นกันขึ้นเอง
 “มนุษย์ถูกปล่อยให้ทำสิ่งซึ่งปัญญาของพระเจ้าได้กำหนดความเป็นของจำเป็นสำหรับการพิทักษ์รักษา
 เผ่าพันธุ์มนุษย์ให้สมบูรณ์ขึ้น”²⁰

จากที่กล่าวมาข้างต้นทั้งหมด จะเห็นได้ว่า แนวคิดเรื่องรัฐบาลและการปกครองของ
 แคลฮูนนั้นจำเป็นที่จะต้องกีดกันคนจำนวนไม่น้อยออกไปจากการมีส่วนร่วมในกระบวนการปกครอง
 แต่ถ้าเป็นเช่นนั้นแล้ว อะไรคือมาตรฐานหรือเกณฑ์ที่แคลฮูนใช้ในการกำหนดว่าใครเหมาะหรือ

¹⁸ Calhoun, *op.cit.*, P 42.

¹⁹ *Ibid.*

²⁰ *Ibid.*, p. 8 (เน้นโดยผู้เขียน)

ไม่เหมาะที่จะได้รับเสรีภาพเล่า? คุณเหมือนว่าเขาจะตอบคำถามนี้ไปโดยปริยาย เมื่อตอนที่เขากล่าวถึงรัฐบาลตามระบอบรัฐธรรมนูญ แคลฮูนเริ่มต้นโดยการกล่าวว่าลัทธิการมีรัฐบาลเพียงอย่างเดียวนั้นไม่พอ

... ถึงแม้ว่ารัฐบาลจะถูกกำหนดให้คุ้มครองและปกป้องรักษาสังคม แต่รัฐบาลเองก็มักจะมีแนวโน้มอย่างรุนแรงที่จะก่อให้เกิดความไม่สงบ และการใช้อำนาจของตนไปในทางที่ผิด... (เพราะ) รัฐบาลนั้นก็ต้องการการบริหารโดยมนุษย์ ดังนั้นอำนาจที่มอบให้แก่พวกเขาเพื่อป้องกันความอยุติธรรมและการกดขี่ข่มเหงในสวนของผู้อื่น หากว่าไม่ได้มีการระมัดระวังเตรียมการไว้ ก็อาจถูกพวกเขาเองเปลี่ยนไปเป็นเครื่องมือในการกดขี่ข่มเหงส่วนที่เหลือของชุมชนได้ สิ่งซึ่งป้องกันทั้งหมดนี้ไม่ให้เกิดขึ้น...ได้แก่สิ่งที่เข้าใจกันว่าเป็น รัฐธรรมนูญ ในความหมายที่กว้างขวางที่สุด เมื่อปรับใช้กับรัฐบาล²¹

แคลฮูนกล่าวต่อไปว่า รัฐบาลตามระบอบรัฐธรรมนูญเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นมาจากสิทธิในการออกเสียง “สิทธิในส่วนของผู้ถูกปกครองที่จะเลือกผู้ปกครองของตนเป็นระยะ ๆ และให้เขาต้องรับผิดชอบกับการกระทำของเขา”²² แต่ก็นั่นแหละ อะไรคือมาตรฐานหรือเกณฑ์สำหรับสิทธิในการออกเสียง? แคลฮูนกล่าวไว้ตอนหนึ่งว่า

เมื่อสิทธินี้ (สิทธิในการออกเสียง) ถูกคุ้มครองอย่างเหมาะสม และประชาชนเจริญถึงขนาดที่จะเข้าใจสิทธิของพวกเขาเองและผลประโยชน์ของชุมชน ตลอดจนสามารถเข้าใจมูลเหตุจูงใจและพฤติกรรมของผู้ซึ่งได้รับการแต่งตั้งให้เข้ามาออกกฎหมาย และกำกับทำให้เป็นไปตามกฎหมายได้เมื่อใด ก็เป็นการเพียงพอที่จะให้ผู้ซึ่งเลือกตั้งมีอำนาจควบคุมอย่างรัดกุมเหนือผู้ที่พวกเขาเลือกเข้ามา²³

ดังนั้นเราจึงอาจจะสรุปได้ว่า สำหรับแคลฮูนแล้ว บุคคลมีคุณสมบัติพอที่จะมีสิทธิในการออกเสียง ซึ่งคงจะครอบคลุมไปถึงสิทธิที่จะมีเสรีภาพและสิทธิอื่น ๆ ด้วย เมื่อเขาสามารถเข้าใจถึงสิทธิของตนเอง ผลประโยชน์ของชุมชน มูลเหตุจูงใจและพฤติกรรมของเจ้าหน้าที่ซึ่งได้รับเลือกตั้งเข้าไป กล่าวโดยสรุปก็คือ สติปัญญาจะเป็นเงื่อนไขที่สำคัญที่สุด และสิทธิของ

²¹ Calhoun, *op.cit.*, p. 8 (เน้นโดยผู้เขียน)

²² *Ibid.* p. 7

²³ *Ibid.*, p. 11

ปัจเจกชนในการพิทักษ์รักษาชีวิตของตนเองจะไม่มีผลสำคัญในกรณีนี้ แต่ถ้ามองในมุมกลับกันแล้ว หลักการเรื่องการพิทักษ์รักษาชีวิตของตนเองก็มีบทบาทสำคัญอยู่ไม่น้อย เพราะตามความเข้าใจของแคลซูนนั้น ถ้าหากว่าวัตถุประสงค์ของรัฐบาลจะสัมฤทธิ์ผลได้ รัฐบาลก็ต้องแน่ใจได้ว่า หลักการเรื่องสิทธิ โดยธรรมชาติ (ซึ่งถ้าจะว่ากันไปแล้วก็คือ สาเหตุหนึ่งของอนาธิปไตยนั้น) จะต้องไม่เป็นสิ่งที่อ้างถึงในสังคม หรือถ้าจะกล่าวให้ชัดเจนไปอีกก็คือว่า เพื่อที่จะคุ้มครองและทำให้สังคมสมบูรณ์ รัฐบาลต้องมีสิทธิที่จะปฏิเสธเสรีภาพแก่บุคคลบางคน อย่างไรก็ดี แคลซูนไปไกลกว่านี้เสียอีกตรงที่ว่า ความสมบูรณ์ของสังคมนั้นไม่เพียงแต่จะไปได้กับระบบทาสเท่านั้น หากแต่ระบบทาสยังเป็นสิ่งที่จำเป็นสำหรับการคุ้มครองและความสมบูรณ์ของสังคมเสียด้วยซ้ำ ในสุนทรพจน์ที่กล่าวต่อวุฒิสภาในปี ค.ศ. 1837 แคลซูนกล่าวว่า “ไม่เคยปรากฏว่ามีสังคมที่มั่งคั่งและเจริญแล้วสังคมใดที่จริง ๆ แล้ว ส่วนหนึ่งของชุมชนไม่ได้อาศัยอยู่บนแรงงานของอีกส่วนหนึ่ง”²⁴ ในเรื่องนี้แคลซูนนับว่าเป็นผู้นำคนสำคัญของรัฐฝ่ายใต้คนแรกที่กล่าวว่า ระบบทาสเป็นสิ่งที่ดี จริงอยู่เขาไม่ได้กล่าวว่า ชาวนิโกรไม่ใช่มนุษย์ แต่แคลซูนก็ถือว่า พวกนิโกรเป็นเชื้อชาติที่ต่ำ เขากล่าวว่า ชาวนิโกรโดยเหตุผลทางกายภาพ ทางจิต และทางศีลธรรม ไม่เหมาะสมสำหรับเสรีภาพ และเพราะฉะนั้นจึงไม่สามารถปกครองตนเองได้ ด้วยเหตุนี้จึงไม่ใช่เรื่องอยู่ดีธรรมที่คนผิวขาวจะปกครองชาวนิโกรโดยไม่ต้องได้รับคำยินยอมจากพวกเขา กล่าวง่าย ๆ ก็ว่า การเป็นทาสเป็นสิ่งที่ดีสำหรับพวกเขา เพราะเมื่อเปรียบเทียบกันแล้ว พวกทาสชาวนิโกรนั้น มีสภาพความเป็นอยู่ดีกว่าบรรพบุรุษดั้งเดิมของตน และชาวนิโกรที่เป็นไทแก่ตนในรัฐทางภาคเหนือเสียอีก ยิ่งไปกว่านั้นเมื่อพิจารณาจากความจริงที่ว่า เชื้อชาติที่ต่างกันอย่างเห็นได้ชัดสองเชื้อชาติต้องอาศัยอยู่ในสังคมเดียวกันแล้ว ระบบทาสก็จะเป็นวิถีทางเดียวที่เชื้อชาติสองเชื้อชาติจะสามารถจะอยู่ร่วมกันโดยสันติ เพราะถึงแม้ว่าจะไม่มีข้อแตกต่างในเรื่องเชื้อชาติ ก็ยังคงมีข้อขัดแย้งที่แท้จริงระหว่างคนรวยและคนจนอยู่ และแคลซูนเห็นว่า ถ้าปราศจากระบบทาสเสียแล้ว การเป็นปฏิปักษ์กันระหว่างคนรวยและคนจนก็จะยิ่งเลวร้ายไปกว่าเดิมอีก ด้วยเหตุผลเรื่องเชื้อชาติที่แตกต่างกัน การขัดแย้งระหว่างชนชั้นนี้ แคลซูนถือว่าเป็นข้อขัดแย้งที่สำคัญและมีอันตรายมากที่สุดที่จะเกิดขึ้นได้ในสังคมที่เจริญแล้วทั้งหลาย แต่ในสังคมของรัฐทางใต้ ระบบทาสได้ช่วยผ่อนคลายความตึงเครียดนี้ลงไปเป็นอย่างมาก ทั้งนี้ก็เพราะผลประโยชน์ของทั้งด้านทุน และ

²⁴ Calhoun, *Works*, Vol. II, p. 631

แรงงานมีรวมอยู่ในตัวเจ้าของทาสแต่เพียงผู้เดียว การขัดแย้งระหว่างชนชั้นคือ ระหว่างเจ้าของทุนฝ่ายหนึ่งและผู้ใช้แรงงานอีกฝ่ายหนึ่งจึงไม่มี แคลฮูนกล่าวว่า ในรัฐทางเหนือเสียอีกที่ข้อขัดแย้งระหว่างฝ่ายทุนและฝ่ายแรงงานรุนแรงยิ่งขึ้นทุกที เพราะฉะนั้น ทางออกจึงน่าจะอยู่ที่การประสานร่วมมือกันระหว่างนายทุนทางเหนือกับเจ้าของไร่ทางใต้ เพื่อต่อต้านศัตรูร่วมกันคือชนชั้นกรรมาชีพที่กำลังก่อตัวขึ้น เพราะการคุ้มครองสังคมนี้ย่อมสำคัญ หรือต้องมีมาก่อนการทำให้สังคมนี้สมบูรณ์

... เสรีภาพต้องและควรจะต้องยอมให้กับการคุ้มครองตลอดไปเพราะ การคงอยู่ของเผ่าพันธุ์นั้นเป็นเรื่องที่สำคัญกว่า การทำให้มันดีขึ้น เป็นข้อผิดพลาดที่ยิ่งใหญ่และน่าอันตรายเป็นอย่างยิ่งที่จะไปคิดว่าคนทั้งหมดควรมีสติธิอย่างเท่าเทียมกันคือเสรีภาพ มันเป็นรางวัลที่จะต้องแสวงหา ไม่ใช่สิ่งที่จะแจกให้กับทุกคนเหมือนกันหมด โดยไม่คิดมูลค่า (เสรีภาพ) คือรางวัลที่จะต้องสงวนไว้ให้กับผู้มีสติปัญญา ผู้ที่รักประเทศชาติ ผู้ที่ทรงคุณธรรม และสมควรได้รับ และไม่ใช่พรที่จะประทานให้คนซึ่งเขลาเกินไป ต่ำต้อยและชั่วช้ากว่าที่จะสามารถทั้งเข้าใจหรือชื่นชมกับมันได้²⁶

ดังนั้นจึงไม่ต้องเป็นที่สงสัยเลยว่า สำหรับแคลฮูนแล้ว หลักการเรื่องสิทธิโดยธรรมชาติ นั้นเป็นสิ่งที่จะทำลายไม่เพียงแต่ระเบียบแบบแผนของสังคม แต่รวมไปถึงความปลอดภัยและทรัพย์สินด้วย เขาถือว่า วัตถุประสงค์ประการหนึ่งของรัฐบาลก็คือการคุ้มครองสิทธิในทรัพย์สินซึ่งได้แก่ การคงรักษาความไม่เสมอภาคทางทรัพย์สิน แคลฮูนเห็นว่า ความเสมอภาคอันเป็นอุดมคติ นั้น ถ้าพยายามนำไปสู่การกระทำอย่างจริงจังจนถึงที่สุดแล้ว ก็จะเป็นการโจมตีสิทธิในทรัพย์สินทั้งปวง ในลักษณะที่ขัดกับฮอบส์ ผู้เห็นว่า ความกลัวในความตายที่รุนแรงเป็นความรู้สึกที่ทรงอำนาจมากที่สุดในตัวมนุษย์ และเพราะฉะนั้นสิทธิในการพิทักษ์รักษาชีวิตของตนจึงเป็นสิทธิที่ศักดิ์สิทธิ์ที่สุด แคลฮูนเชื่อว่า “ความรู้สึกที่รุนแรงที่สุดในใจของมนุษย์ (คือ) ความโลภ ความทะเยอทะยาน และการแข่งขันประชันกัน”²⁶ ดังนั้น แคลฮูนจึงจะยอมรับโดยปริยายว่า สิทธิในทรัพย์สินเป็นสิทธิที่ศักดิ์สิทธิ์ที่สุด แน่แน่นอนว่าใคร ๆ ก็ต้องยอมรับว่าการแสวงหาผลประโยชน์ส่วนตนของปัจเจกชนและกลุ่มต่าง ๆ นี้แหละที่ทำให้ปัญหาของรัฐบาลยุ่งยาก และสลับซับซ้อน

²⁶ Calhoun, *Disquisition*, p. 42.

²⁶ *Ibid.*, p. 37.

แต่แคลฮูนดูเหมือนว่าจะไม่ยอมมองอะไรให้ไกลเกินไปกว่าเรื่องของผลประโยชน์เลย²⁷ สำหรับเขาแล้ว “ไม่มีอะไรที่ยากไปกว่าการทำให้การกระทำของรัฐบาลเป็นไปอย่างเท่าเทียมกัน เมื่อคำนึงถึงผลประโยชน์ต่าง ๆ ที่หลากหลายและมีจำนวนมากภายในชุมชน”²⁸ ในฐานะผู้นำของรัฐฝ่ายใต้ซึ่งมีผลประโยชน์เฉพาะแตกต่างจากส่วนอื่น ๆ ของประเทศ โดยเฉพาะอย่างยิ่งเรื่องของการมีทาส แคลฮูนไม่เห็นด้วยกับการปกครองที่ยึดเสียงข้างมากตามจำนวนอย่างธรรมดา ๆ (Numerical Majority) เขากล่าวว่า การปกครองที่ยึดหลักของเสียงข้างมากตามจำนวนเพียงอย่างเดียว เป็นการที่หักเหว่า ชุมชนนั้นมีผลประโยชน์ที่เหมือนกันหมดเพียงอย่างเดียว การบังคับใช้นโยบายหรือกฎหมายของเสียงข้างมากอย่างนั้นจึงอาจไม่ได้ที่จะต้องเป็นการปกครองอย่างเด็ดขาด และมีลักษณะเป็น ทหาราชย์ ไม่แตกต่างอะไรจากรูปการปกครองแบบสมบูรณาญาสิทธิราช หรือคณาธิปไตย ที่เสียงข้างน้อยไม่ได้รับการคุ้มครองป้องกันผลประโยชน์ของตนแต่อย่างใด โดยคำนึงถึงลักษณะพิเศษของรัฐฝ่ายใต้ แคลฮูนจึงเสนอว่า วิธีการที่ถูกต้องก็คือต้องคำนึงถึงจำนวนควบคู่กันไปกับผลประโยชน์ที่แตกต่างกันในสังคม เสียงข้างมากที่เป็นประชาธิปไตยอย่างแท้จริงคือ เสียงข้างมากของกลุ่มที่สำคัญทุกกลุ่ม (หรือทุกผลประโยชน์) ในชุมชนนั้น เมื่อพิจารณาแยกจากกันเป็นกลุ่ม ๆ ไป (Concurrent Majority) รัฐธรรมนูญที่แท้จริงจะต้องกำหนดให้การกระทำของรัฐบาลต้องได้รับคำเห็นชอบจากเสียงข้างมากในแต่ละกลุ่มย่อย ๆ ทุกกลุ่ม เช่นเดียวกันกับเสียงข้างมากของประชาชนทั้งหมดในประเทศ²⁹ และแต่ละกลุ่มโดยเสียงข้างมากในกลุ่มของตนเองก็มีสิทธิที่จะยับยั้งการกระทำของรัฐบาลหรือการบังคับใช้กฎหมายของรัฐบาลในเขตของตน นั่นคือเสียงข้างมากภายในรัฐต่าง ๆ น่าจะมีสิทธิยับยั้งไม่ให้มีการบังคับใช้กฎหมายของสหพันธ์ในเขตรัฐของตนได้ จนกว่าจะได้มีการแก้ไขรัฐธรรมนูญของสหพันธ์เพื่อสนับสนุนกฎหมายนั้น ๆ โดยเฉพาะ และแม้ว่าจะมีการแก้ไขรัฐธรรมนูญโดยคำเห็นชอบของสามในสี่ ของจำนวนรัฐทั้งหมดที่เข้าร่วมเป็นสหพันธ์ แต่ถ้าวรัฐที่เป็นคู่กรณีขัดแย้งกับรัฐบาลกลางไม่เห็นด้วย รัฐนั้น ๆ ก็ยังมีสิทธิที่จะแยกตัวออกไปจากสหพันธ์ได้ (หลักการทั้งหมดนี้ถูกนำมายึดเป็นหลักปฏิบัติโดยรัฐเคโรโลนา

²⁷ Ralph Lerner, “Calhoun’s New Science of Politics,” *American Political Science Review*, LVII (December, 1963) p. 932.

²⁸ Calhoun, *op. cit.*, p. 13

²⁹ *Ibid.*, pp. 35-36.

ไต้ ในปี ค.ศ. 1860 หลังจากที่ลึงคอลลันได้รับเลือกเป็นประธานาธิบดีคนใหม่ ในปีถัดไปรัฐทางไต้อื่น ๆ ก็ดำเนินรอยตาม และสงครามกลางเมืองอันเป็นความขัดแย้งครั้งสำคัญที่สุดในประวัติศาสตร์ของอเมริกาก็เริ่มขึ้น)

แคลฮูนเห็นว่า การปกครองโดยเสียงข้างมากอย่างธรรมดา ๆ จะส่งผลให้ชุมชนแตกแยกออกเป็นสองส่วนใหญ่ ๆ ซึ่งจะมีการขัดแย้งกันอยู่ตลอดเวลาเพื่อแย่งชิงอำนาจของรัฐบาล ในขณะที่เสียงข้างมากแบบที่คำนึงถึงความแตกต่างของกลุ่มผลประโยชน์สำคัญ ๆ ในสังคมจะ

.....จัดโอกาสของการกตขี่ให้หมดไปโดยการมอบให้แต่ละกลุ่มผลประโยชน์หรือส่วน. วิธีการที่จะป้องกันตนเองโดยผ่านการใช้อำนาจคัดค้านต่อมาตรการทั้งปวงที่ถูกจัดทำขึ้นเพื่อความก้าวหน้าของผลประโยชน์เฉพาะโดยไม่คำนึงถึงผลประโยชน์ของกลุ่มที่เหลือ ดังนั้นผลลัพธ์ก็คือการทำให้กลุ่มผลประโยชน์ต่าง ๆ .หยุดยั้งความพยายามที่จะรับมาตรการใดที่ถูกกำหนดขึ้นเพื่อส่งเสริมความเจริญของกลุ่มเดียว หรือมากกว่านั้นโดยที่กลุ่มอื่น ๆ ต้องเสียสละให้ และด้วยเหตุนี้ก็จะเป็นการบังคับให้กลุ่มทั้งหลายรวมตัวกันได้ก็เฉพาะเพื่อมาตรการที่จะส่งเสริมความเจริญของทั้งหมด.⁸⁰

ยิ่งไปกว่านั้นภายใต้ระบบเสียงข้างมากอย่างธรรมดา ๆ การกระจายสิทธิในการออกเสียงให้กว้างขวางออกไปก็ทำได้ยาก เพราะนั่นย่อมเท่ากับเป็นการส่งเสริมให้อำนาจในการบริหารประเทศตกอยู่ในมือของผู้ที่โง่เขลา และจริง ๆ แล้ว เป็นผู้ที่ยังต้องพึ่งพาสังคมอยู่ด้วยซ้ำ ยิ่งในสังคมที่มีประชาชนมาก เจริญมาก และมีข้อแตกต่างระหว่างคนรวยและคนจนรวมทั้งมีแนวโน้มที่จะมีการขัดแย้งระหว่างคนต่างชั้นสูงแล้ว โอกาสที่ผู้นำในกลุ่มผู้มั่งคั่ง และทะเยอทะยานเองจะชักนำฝูงชนให้ยึดอำนาจเสียเองก็ยังมีมากขึ้น แต่ภายใต้การปกครองตามระบอบเสียงข้างมากที่คำนึงถึงผลประโยชน์ต่าง ๆ ควบคู่กันไปกับจำนวนนั้น การกระจายสิทธิในการออกเสียงออกไปให้ประชาชนทุกคนโดยมีข้อจำกัดบางประการนั้นทำได้ง่ายขึ้นเพราะ

.... ถ้าพลังจำนวนไม่ได้มีอำนาจควบคุมเด็ดขาด (ทั้งสังคม) และผู้ที่มั่งคั่งและผู้มีสติปัญญาซึ่งมีผลประโยชน์รวมกันกับผู้ยากจน และโง่เขลาภายในส่วนหรือผลประโยชน์ของ

⁸⁰ Calhoun, *op. cit.*, p. 30 โปรดเปรียบเทียบกับทฤษฎีประชาธิปไตยของ เจมส์ เมดิสัน และอเล็กซานเดอร์ แฮมิลตัน ใน สมบัติ จันทรวงศ์ “ทฤษฎีประชาธิปไตยอเมริกัน : The Federalist Papers” ใน วารสารสังคมศาสตร์ ปีที่ 7 ฉบับที่ 3 กรกฎาคม พ.ศ. 2513 หน้า 44-55

ชุมชนของตน ก็จะเป็นผู้นำและผู้คุ้มครองของพวกเขา และเพราะฉะนั้นพวกหลังก็จะไม่มี
ความหวัง หรือเหตุจูงใจที่จะปลุกให้พวกแรกยึดอำนาจ.⁸¹

จะเห็นได้ว่า แนวคิดของแคลซูนถูกกำหนดโดยสภาพความเป็นจริงทางการเมืองใน
สมัยของเขาอยู่เป็นอย่างมาก โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ความพยายามของเขาที่จะให้เหตุผลและแก้ต่าง
ให้กับกรณีของรัฐฝ่ายใต้ กระนั้นก็ดี ในฐานะที่เป็นเจ้าทฤษฎี แคลซูนก็เป็นนักคิดที่น่าสนใจ
อยู่ไม่น้อย เพราะเมื่อพิจารณาโดยละเอียดจะเห็นได้ว่า แนวความคิดเรื่องลักษณะสัตว์สังคมของ
มนุษย์ของเขา นั้น น่าจะเป็นสิ่งที่ได้มาจากอริสโตเติล และโดยยึดตามแนวของอริสโตเติล แคล
ซูนจึงสามารถกล่าวต่อไปได้ว่า การมีรัฐบาลปกครองกันเป็นเรื่องปรกติวิสัย และเป็นธรรมชาติ
สำหรับมนุษย์ แต่เมื่อถึงคราวที่ต้องกำหนดสาเหตุของความจำเป็นที่จะต้องมีรัฐบาล แคลซูนก็
หันกลับไปเลือกเอาธรรมชาติฝ่ายต่ำของมนุษย์เป็นเหตุ⁸² คำกล่าวของเขาที่ว่า วัตถุประสงค์เบื้องต้น
ของสังคมคือ การพิทักษ์รักษาและทำให้เผ่าพันธุ์มนุษย์สมบูรณ์นั้นดูใกล้เคียงกับแนวคิดของอริส-
โตเติลที่ว่า การคงอยู่ของนคร (polis) เป็นไปเพื่อชีวิตที่ดีอยู่บ้าง แต่แนวคิดเรื่องชีวิตที่ดีของเขา
จะแตกต่างจากความคิดของอริสโตเติลอยู่สำหรับข้ออ้างของแคลซูนที่ว่า ชาวนิโกรจัดอยู่ในเชื้อ
ชาติที่ต่ำและการเป็นทาสเป็นสิ่งที่ดีสำหรับพวกเขา นั้นแม้อาจจะพิจารณาได้ว่าสอดคล้องกับแนวคิด
เรื่องการเป็นทาสโดยธรรมชาติของอริสโตเติล แต่แคลซูนก็ไม่เคยพิสูจน์ว่า ชาวนิโกรในฐานะ
ที่เป็นเชื้อชาติทั้งเชื้อชาตินั้น เหมาะที่จะเป็นทาสโดยธรรมชาติและอย่างถาวรอย่างไร ข้อที่น่า
สนใจอยู่ที่ว่า แคลซูนไม่ยอมรับการปกครองแบบอัทธารีปไตย หรือรูปแบบอื่นใดที่สนับสนุน
การมีทาส ในทางตรงกันข้ามเขากลับเรียกร้องให้มีระบอบการปกครองโดยเสียงข้างมากตามรัฐ-
ธรรมนูญ⁸³ แต่ในขณะเดียวกัน เขาก็ถูกบีบให้ต้องปฏิเสธหลักการเรื่องสิทธิโดยธรรมชาติ ถึง
แม้ว่าหลักการเรื่องนี้จะมีลักษณะเป็นประชาธิปไตยอยู่ในแนว โน้มก็ตาม ภาพของสังคมที่ดีจาก
ทัศนะของแคลซูนอาจสรุปว่า ได้แก่สังคมที่มีคนผิวขาวซึ่งปกครองตามระบอบประชาธิปไตยใน
หมู่พวกเดียวกันและปกครองเหนือพวกนิโกรอันเป็นเชื้อชาติที่ต่ำกว่าอย่างเด็ดขาด

⁸¹ Ibid., p. 36.

⁸² Spain, *op. cit.*, p. 82.

⁸³ Calhoun, *op. cit.*, p. 27.

บทสรุป

งานเขียนชิ้นนี้ไม่ได้ตั้งใจที่จะวิเคราะห์ความคิดทางการเมืองของแคลซันทั้งหมด หากมุ่งจะชี้ให้เห็นความสำคัญของแนวความคิดของแคลซันเรื่องสังคมและรัฐบาล ตลอดจนวิธีที่เขาใช้แนวคิดเหล่านี้เพื่อให้สอดคล้องกับเป้าหมายในทางปฏิบัติของเขาเป็นใหญ่ จะเห็นได้ว่า แคลซันใช้แนวคิดเรื่องสังคมและรัฐบาลได้อย่างมีประสิทธิภาพยิ่ง เพราะฉะนั้น ทั้ง ๆ ที่เขาถูกบีบบังคับให้ต้องยอมรับถึงความสำคัญของกฎแห่งการพิทักษ์รักษาชีวิตของตนเองของมนุษย์ แต่แนวคิดเรื่องสังคมและการปกครองก็ทำให้เขาสามารถถือเอาหลักการอย่างอื่นที่ไม่ใช่กฎแห่งการพิทักษ์รักษาชีวิตของมนุษย์มาเป็นรากฐานสำหรับสิทธิทางการเมืองได้ พร้อม ๆ กับที่ยังคงรักษาความศักดิ์สิทธิ์ของกฎอันนั้นได้อยู่ และข้ออ้างของแคลซันที่ว่า การคุ้มครองสังคมต้องมาก่อนการทำให้สังคมสมบูรณ์นั้น ก็ทำให้เขาสามารถอธิบายให้เหตุผลไม่เพียงแต่กับการมีระบบทาสเท่านั้น หากแต่รวมถึงการคงมีไว้ซึ่งระบบนี้ต่อไปอีกด้วย

ไม่ต้องเป็นที่สงสัยเลยว่า ส่วนหนึ่งของความสำเร็จของแคลซันในการสร้างทฤษฎีที่กล่าวมาแล้วนี้ ขึ้นอยู่กับความสามารถในการผสมผสานจุดเด่นบางประการของปรัชญาการเมืองคลาสสิกอย่างของอริสโตเติลให้เข้ากันได้กับวัตถุประสงค์ทางทฤษฎีของตน พร้อม ๆ กันนั้นเอง การที่มีความคุ้นเคยกับปรัชญาเรื่องสิทธิโดยธรรมชาติ ก็ทำให้แคลซันสามารถใช้ประโยชน์จากหลักการดังกล่าวได้เหมือนกัน ข้อบกพร่องในทางความคิดของแคลซันจึงจะปรากฏก็ต่อเมื่อเราสามารถแยกแยะให้เห็นจุดที่แคลซันเลือกนำเอาแนวคิดของปรัชญาการเมืองคลาสสิกและแนวคิดเรื่องสิทธิโดยธรรมชาตินี้มาใช้เฉพาะส่วนที่จะเห็นได้ว่า ในประการแรกที่เดียว แคลซันกล่าวว่า มนุษย์มีชีวิตอยู่ในสังคมเสมอมาทุกยุคทุกสมัย และในทุก ๆ สังคมต้องมีรัฐบาล นั่นคือ แคลซันปฏิเสธการคงอยู่ของสภาพธรรมชาติ แต่เมื่อกล่าวถึงสาเหตุของการเกิดรัฐบาลหรือความจำเป็นที่สังคมต้องมีรัฐบาลด้วยทุกครั้ง แคลซันก็กล่าวราวกับว่าจริง ๆ แล้ว ได้มีสภาพธรรมชาติเกิดขึ้นเหมือนกัน เพราะแคลซันกล่าวถึงความวุ่นวายที่เกิดขึ้น ถ้าไม่มีรัฐบาลซึ่งตามแนวคิดเรื่องสิทธิโดยธรรมชาติแล้ว สภาพที่ปราศจากรัฐบาลก็คือ สภาพธรรมชาตินั้นเองหรือกล่าวอีกนัยหนึ่งก็คือ แคลซันจะให้เหตุผลว่าทำไมจึงต้องมีรัฐบาลควบคู่กับทุกสังคม โดยพิจารณาถึงความจำเป็นดังกล่าวจากสภาพธรรมชาติที่เขาปฏิเสธไว้ตั้งแต่ต้นนั่นเอง ในประการที่สอง ซึ่งสำคัญไม่ยิ่งหย่อนไปกว่ากันก็คือความจริงที่ว่าแคลซันเพิกเฉยไม่ยอมกล่าวถึงข้ออ้างของนักทฤษฎีสิทธิโดยธรรมชาติ.

ซึ่งอ้างว่า เมื่อมนุษย์ละทิ้งสภาพธรรมชาติเข้าไปอยู่ในสังคมการเมืองนั้น ก็เพื่อจะพิทักษ์รักษาเผ่าพันธุ์ของมนุษย์ไว้ นั่นคือ แคลฮูนไม่ยอมรับโอกาสที่ว่า ความคงอยู่ของสังคมตลอดจนเป้าหมายของสังคมอย่างที่ท่านได้ตั้งไว้นั้น อาจจะมีวิวัฒนาการมาจากทฤษฎีเรื่องสภาพธรรมชาติได้ กล่าวอีกนัยหนึ่งก็คือ แคลฮูนไม่ยอมรับว่าจะเป็นไปได้ที่เราจะบรรลุถึงเป้าหมายของสังคม โดยเริ่มต้นจากแนวคิดเรื่องสภาพธรรมชาติ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง การที่เราจะยังสามารถบรรลุถึงสังคมที่มีเป้าหมายอย่างเดียวกันกับที่แคลฮูนกำหนดไว้นั้นคือ “การพิทักษ์รักษาและทำให้เผ่าพันธุ์มนุษย์สมบูรณ์” แต่ที่ดูเหมือนว่าจะจะเป็นข้อบกพร่องขั้นมูลฐานในกระบวนการคิดของ แคลฮูนอยู่ที่ว่า แคลฮูนยอมรับว่ากฎแห่งการพิทักษ์รักษาชีวิตตนเองเป็นกฎสูงสุด โดยเฉพาะอย่างยิ่งในหมู่มนุษย์ แต่ถ้ากฎข้อนี้ยังคงเป็นกฎสูงสุดได้ก็ต้องหมายความว่า อะไรก็ตามที่ขัดกับมันจะต้องเป็นโมฆะและไม่มีผลใช้บังคับ ปัญหาอยู่ที่ว่าแนวคิดของแคลฮูนในเรื่องอื่น ๆ ขัดกับกฎข้อนี้บ้างหรือไม่ อย่างไร โดยเฉพาะอย่างยิ่งในส่วนที่ว่าด้วยระบบทาสจริงอยู่ แคลฮูนไม่เคยกล่าวว่า ชาวนิโกรหรือพวกทาสไม่ใช่มนุษย์ แต่เราก็คงปฏิเสธไม่ได้ว่าการเป็นทาสนั้นไม่ต่างอะไรจากการปล่อยให้ชีวิตของตนเองอยู่ในกำมือหรือสุกแล้วแต่ความเมตตาของผู้อื่นเมื่อเป็นเช่นนั้น การเป็นทาสจึงต้องเป็นสิ่งซึ่งขัดกับธรรมชาติมนุษย์และขัดกับกฎสูงสุดในหมู่มนุษย์ ด้วยเหตุนี้เอง แนวคิดอะไรก็ตามที่สนับสนุนระบบทาสจึงต้องขัดกับธรรมชาติของมนุษย์ด้วย และถึงแม้ว่าแคลฮูนจะอ้างแนวคิดเรื่องทาสโดยธรรมชาติของอาริสโตเติล แต่ก็เห็นได้ง่ายว่า แคลฮูนไม่มีทางพิสูจน์ได้เลยว่า คนนิโกรในฐานะที่เป็นคนนิโกรมีลักษณะเหมาะสมที่จะเป็นทาส โดยธรรมชาติและอย่างถาวร เพราะฉะนั้น แคลฮูนเองจึงไม่ได้กระทำการอย่างที่เขาสองเองเป็นคนกล่าวไว้ว่า “เพื่อที่จะได้ความคิดที่ชัดเจนและยุติธรรมเกี่ยวกับธรรมชาติ และเป้าหมายของรัฐบาล จึงจำเป็นที่จะต้องเข้าใจอย่างถ่องแท้ว่า อะไรคือลักษณะเบื้องต้น หรือกฎแห่งธรรมชาติของเรา ซึ่งรัฐบาลได้ถือกำเนิดมา”³⁴

³⁴ Calhoun, *op. cit.*, p. 3 (เน้นโดยผู้เขียน)